

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 03.02.1993, sp. zn. 12 Co 474/92, ECLI:CZ:KSBR:1993:12.CO.474.1992.1

Číslo: 13/1994

Právní věta: Ustanovení § 26 zákona č.119/1990 Sb. (ve znění zákona č.47/1991 Sb.) je třeba vyložit tak, že i u sourozenců poškozeného musí být splněno, že byli dědici poškozeného, aby na ně přešlo právo žádat po něm přiznání odškodnění.

Soud: Krajský soud v Brně

Datum rozhodnutí: 03.02.1993

Spisová značka: 12 Co 474/92

Číslo rozhodnutí: 13

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Rehabilitace

Předpisy: 119/1990 Sb. § 26

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 13

Ustanovení § 26 zákona č. 119/1990 Sb. (ve znění zákona č. 47/1991 Sb.) je třeba vyložit tak, že i u sourozenců poškozeného musí být splněno, že byli dědici poškozeného, aby na ně přešlo právo žádat po něm o přiznání odškodnění.

(Rozsudek Krajského soudu v Brně ze 3. 2. 1993,12 Co 474/92)

Rozsudkem Okresního soudu v Třebíči byla zamítnuta žaloba žalobkyně, aby žalované České republice - Ministerstvu spravedlnosti ČR byla uložena povinnost zaplatit jí částku 11100 Kč. Soud při svém rozhodování vycházel ze závěru, že žalobkyně; která je sestrou poškozeného S. Š., není osobou, které náleží právo žádat odškodnění ve smyslu ustanovení § 26 zákona č. 119/1990 Sb., když dědici poškozeného S. Š. byli jeho rodiče.

Proti tomuto rozsudku podala odvolání žalobkyně, která ve svém odvolání soudu prvního stupně vytýkala, že přehlédl novelu zákona o soudních rehabilitacích, provedenou zákonem č. 47/1991 Sb., v níže stanoveno, že právo žádat odškodnění přechází na dědice poškozeného, pokud jsou jimi děti; manžel, rodiče, a není-li jich, sourozenci, a to s výjimkou nároků, které podle občanského zákoníku zanikají smrti poškozeného. Žalobkyně jako jediná sestra S. Š. je tedy jedinou osobou, která má právo žádat po něm odškodnění, neboť dalších dědiců zde není a v době, kdy vyšel zákon č. 119/1990

Sb. a jeho novela provedená zákonem č. 47/1991 Sb., také jiných dědiců nebylo. Navrhla proto, aby napadený rozsudek byl změněn tak, že její žalobě bude vyhověno.

Žalovaný navrhl potvrzení uvedeného rozsudku a ve svém písemném vyjádření k odvolání uvedl, že ve smyslu ustanovení § 26 zákona č. 119/1990 Sb. (ve znění zákona č. 47/1991 Sb.) přechází právo žádat odškodnění na osoby vyjmenované v tomto ustanovení pouze tehdy, jsou-li také současně dědici poškozeného v okamžiku jeho smrti. V daném případě z dokladů ve spise založených vyplývá, že žalobkyně je sourozencem poškozeného S. Š.; jeho dědici však byli jeho rodiče S. Š. a M. Š., kteří byli také oprávněni žádat odškodnění; po jejich úmrtí právo žádat odškodnění na další osoby nepřechází. Rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým byla žaloba žalobkyně zamítnuta, je proto věcně správné.

Krajský soud v Brně svým rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 26 zákona č. 119/1990 Sb. (ve znění novely provedené zákonem č. 47/1991 Sb.) přechází právo žádat odškodnění na dědice poškozeného, pokud jsou jimi děti, manžel, rodiče a není-li jich, sourozenci, s výjimkou nároků, které podle občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb. ve znění se změnami a doplňky vyhlášeném pod č. 47/1992 Sb. a ve znění zákona č. 264/1992 Sb.) zanikají smrtí poškozeného.

Toto novelizované ustanovení oproti jeho původní podobě sice okruh osob, na které přechází právo žádat odškodnění, rozšířilo i na sourozence poškozeného pro případ, že již není jeho dětí, manžela a rodičů, avšak ze znění tohoto ustanovení dále plyne, že i u sourozenců musí být splněna podmínka, že byli dědici poškozeného v okamžiku jeho smrti. Nejde tedy o dědění odškodnění a okruh osob, na něž právo žádat odškodnění přechází; není shodný s okruhem dědiců podle občanského zákoníku.

V daném případě pak, jak správně zjistil soud prvního stupně; byli dědici poškozeného S. Š. jeho rodiče a proto na žalobkyni, která byla sestrou poškozeného, nepřešlo právo žádat odškodnění. Z uvedených důvodů bylo proto věcně správné rozhodnutí soudu prvního stupně odvolacím soudem podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrzeno.

Žalobkyně v odvolacím řízení nebyla úspěšná; žalovanému, který by podle ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. měl právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, tyto náklady nevznikly a proto se soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.